

Životopis Ericha Veselého

Pan Erich Veselý se narodil 22. září 1926 v domě na Veslařské 70 v Brně-Jundrově do rodiny mistra kovářského a podkovářského Viléma Veselého. V roce 1932 začal chodit do staré školy na Stromovce v Jundrově, kde absolvoval pět tříd. Od roku 1938 pak navštěvoval tříletou měšťanskou školu v Žabovřeskách. Tady ho zastihla druhá světová válka a příchod německých vojsk do Brna. V roce 1940 úspěšně složil zkoušky na obchodní akademii, kam nakonec ale nenastoupil. Místo toho si zvolil (na doporučení kamaráda) možnost vyučit se strojním zámečníkem, a to ve firmě, kde se vyráběly výtahy. Na německém úřadě si tedy vyřídil všechna potřebná potvrzení a 25. listopadu 1940 u této firmy v Žabovřeskách nastoupil. Zpočátku musel dělat samé posluhovačské práce, po sedmi měsících začal pracovat i na soustruhu a obráběcím stroji. Vyučil se s velmi dobrým prospěchem. Během války byla veškerá práce nahrazena válečnou výrobou. Ve firmě se musely vyrábět části do dělostřeleckých granátů, armatury do ponorek a další zařízení, pracovalo se na dvanáctihodinové směny.

Na konci války v roce 1945, po vyučení, byl pan Veselý zajat v Bystrci ruskými vojáky. Na bystrcké faře, která tehdy sloužila jako národní výbor, musel domlouvat chlapce, kteří byli také zajatci, na zakopávání mrtvých koní. Panu Veselému a hochům se po čtrnácti dnech podařilo uprchnout. Po válce se vrátil do výtahové firmy, kde pracoval až do roku 1948.

V tomto roce nastoupil na vojenské cvičení v kasárnách v Pisárnkách (prostory bývalého německého tábora, bývalé střelnice). Zde pracoval především jako řidič; řidičské oprávnění na motorky a auta získal ještě před nástupem na vojnu. Po celou dobu zůstal pouze vojínem. Jeho tatínek býval totiž živnostníkem, a tak pan Veselý nesměl být povýšen.

Po vojně se vrátil opět do závodu a zůstal zde až do důchodového věku. V zaměstnání se zabýval elektromechanikou přístrojů na řízení výtahů a dalšími výrobními technologiemi. Práce ho tak naplňovala, že přesluhoval jako důchodce ještě čtyři roky až do roku 1990. Pracovní nabídky dostával i v důchodovém věku. V roce 1992 jezdil asi tři měsíce do Ivančic do cihelny, kde pracoval na technologii zavážecích vozíků do pecí.

Kromě pracovního života měl velmi bohatý také osobní život. 30. prosince 1950 se oženil a se svojí o rok starší a nábožensky založenou ženou Aničkou měli dvě děti: syna Petra, kterému je dnes 66 let a stal se z něj akademický malíř, básník a pedagog, a dceru Hanu, které je 62 let a pracovala jako sekretářka vedoucího folklorního vysílání v rozhlase Jaromíra Nečase. S manželkou strávili překrásných 62 let plných štěstí a pohody. Již několik let je pan Veselý vdovec, stále však žije obklopen rodinou, dětmi i vnoučaty.

Velkou část svého života věnoval také sportu. V roce 1940 dostal od tatínka závodní kolo na galuskách a kolo se stalo jeho velkým koníčkem až dodnes. Pravidelně trénoval, stal se členem České ústřední jednoty velocipedistů, závodil. Jako čtrnáctiletý jezdil za cyklistický oddíl SK Židenice, v roce 1941 pomáhal založit cyklistický oddíl v Jundrově. Během války se zúčastnil řady závodních okruhů, např. v Králově Poli, v Líšni, v Jundrově, v Pohořelicích, v Tišnově, Jevíčku, Olomouci, Zlíně, Prostějově i v Praze. Některé vyhrál nebo dojel druhý, třetí, někdy doběhl do cíle (z důvodu defektu) s kolem přes rameno. Závodit přestal v roce 1952, po smrtelné nehodě švagra Leoše na cyklistických závodech v Pisárnkách. Kolo však neopustil. Na kole jezdil do zaměstnání, z práce pak často vyrazil na kole na přehradu vykoupat se. Na kolo usedá co nejčastěji a nebojí se ani delších vzdáleností. Sportuje i v zimě a za mrazu se s kamarády vydává na Novoroční jízdu. A když mu počasí nepřeje, trénuje doma v obývacím pokoji, kde je cyklistický trenážer stále připraven.